

jobbnál-jobb viccekkel. Mulatságos öreg zsidó. Alighanem ő lesz az uradalmi doktor.

— Az nagyon jó, Pisti, nagyon jó — állapította meg sietve Kamilla, hogy elsimítsa, amit Sándor mondott. — Kitünő orvos. A legjobb diagnosztika.

— Én is úgy tudom.

Aztán a megrekedt társalgás tovább vergődött a csönd nehéz és levegőtlen boltozata alatt. Kamilla szórakozottan átnyúlt a tükörasztalra és felemelt egy képet. Pista felállt és világosságot engedett be az ablakon.

— A kis kölykem — mondta apai büszkeséggel és Kamilla mögött, szétvetett lábakkal, ő is a képet nézte.

Kamilla tágra nyitotta a szemét.

— Milyen édes és milyen nagy már — mondta halkán s a képet Sándornak nyujtotta.

(Vége köv.)

Szitnyay Zoltán.

ŐRÖK TIHANY.

Egy szép, visszhangos perc emlékére.

*Uram, Teneked legyen hála, hála,
Hogy Te Tihanyt teremtesz mindenütt,
S ha akarod: zeng riadó leánya.*

*Hogy a szirt fokán nem kell némán állni,
Sírásóként hangot hantolva el, —
Hogy lehet még, hogy érdemes kiáltni!*

*Ugyis fogy a hang, — zihál a tüdő —
S ha egyszer mégis felcsap szabadon:
Az Echo úgy kell, mint a levegő.*

*Mi lenne, ha ránk hullván a sötét,
Lezárná mindég nyíló ajkainkat
Nagy, címeres önismeret-pecsét?*

*Mi lenne, ha hágván hegyormokat,
Szívünk, a tompán zörgő gyász-szekér
Daccal hurcolna hang-halottakat?*

*S mi lenne, ha eltűnne mindenünnen
Tihany tündére, felül és alul, —
És az utolsó S. O. S. — kiáltás
Lábunkhoz hullna — visszhangtalanul? . . .*

Reményik Sándor.